

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6CoPr/4/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5114204733
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5114204733.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a členov senátu JUDr. Yvety Dzugasovej a Mgr. Anny Mihálikovej, v právnej veci žalobcu: JUDr. O. F., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom L. XXXX/XX, XXX XX H., štátny občan SR, právne zastúpeného JUDr. Tatianou Polkovou, so sídlom D. A. XXX/XX, XXX XX R., proti žalovaným: 1/ Krajský súd v Žiline, so sídlom Ul. Orolská 3, 010 01 Žilina, 2/ Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 814 90 Bratislava, o doplatenie funkčného platu s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného v rade 1/ proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 25Cpr/6/2014-134 zo dňa 30.05.2018, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 25Cpr/6/2014-134 zo dňa 30. 05. 2018 vo výroku III. p o t v r d z u j e .

M e n í rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 25Cpr/6/2014-134 zo dňa 30. 05. 2018 vo výroku V. o trovách prvoinštančného konania tak, že žalobcovi voči žalovanému v rade 1/ náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Žalobca m á voči žalovanému v rade 1/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 60 %.

Vo zvyšnej časti, t.j. vo výrokoch I., II. a IV. zostáva rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 25Cpr/6/2014-134 zo dňa 30. 05. 2018 n e d o t k n u t ý .

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd zastavil konanie voči žalovanému v rade 2/ (výrok I.) Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému v rade 2/ náhradu trov konania v plnom rozsahu (výrok II.). Žalovanému v rade 1/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 322,80 Eur od 16.02.2011 do 09.07.2014, vo výške 9 % ročne zo sumy 322,80 Eur od 16.03.2011 do 09.07.2014, vo výške 9 % ročne zo sumy 322,80 Eur od 16.04.2011 do 09.07.2014, vo výške 9 % ročne zo sumy 322,80 Eur od 16.05.2011 do 09.07.2014, vo výške 9 % ročne zo sumy 632,70 Eur od 16.06.2011 do 09.07.2014, vo výške 9 % ročne zo sumy 322,80 Eur od 16.07.2011 do 09.07.2014 a vo výške 9 % ročne zo sumy 261,31 Eur od 16.08.2011 do 09.07.2014, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok III.) a vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok IV.). Zároveň uložil žalovanému v rade 1/ povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 94,43 % (výrok V.).
2. V odôvodnení svojho rozhodnutia vo vzťahu k výrokom I. a II. uviedol, že s poukazom na dispozitívny úkon žalobcu, ako aj súhlasné vyjadrenie žalovaného v rade 2/ pri aplikácii ust. § 144, § 145 ods. 1, 2 CSP a § 146 ods. 1 CSP, konanie voči žalovanému v rade 2/ zastavil. O trovách konania rozhodol v súlade s ust. § 256 ods. 1 CSP tak, že uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanému

v rade 2/ náhradu trov konania v plnom rozsahu, nakoľko konštatoval procesné zavinenie žalobcu na zastavení konania voči žalovanému v rade 2/.

3. Vo výroku III. súd prvej inštancie uložil žalovanému v rade 1/ povinnosť zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania špecifikované vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku. S prihliadnutím na ust. § 25 ods. 1, 4, § 34 ods. 1, § 65 ods. 5 a § 90 ods. 1, 2 zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediach (citovaných v napadnutom rozhodnutí), súd východiskovo ustálil pasívnu vecnú legitimáciu žalovaného v rade 1/ vo veci. Po doplatení funkčného platu žalobcovi zo strany žalovaného v rade 1/ a čiastočnom späťvzatí žaloby v časti o zaplatenie istiny v sume 2.582,40 Eur po doplatení funkčného platu žalobcu za obdobie od 01.01.2011 do 25.07.2011 (kedy bola zastavená výplata doterajšieho - zníženého platu) v sume spolu 2.508,01 Eur, dňa 09.07.2014 ostal predmetom konania nárok na zákonné úroky z omeškania, ktorý si žalobca uplatnil z celkovej sumy 2.582,40 Eur v zmysle pripustenej zmeny žalobného petitu uznesením sp.zn. 25Cpr/6/2014-49 zo dňa 12.10.2015 z rovnakých súm ako v žalobe, pričom k jej zmene došlo iba vo výške uplatnených úrokov z omeškania, ktoré žiadal vo výške 9 % z jednotlivých súm a žiadal ho priznať do zaplatenia, t.j. do 09.07.2014. Nadväzne konajúci súd dospel k záveru, že nárok žalobcu na zaplatenie úrokov z omeškania z doplatenia funkčného platu za obdobie od 01.01.2001 do jeho zaplatenia, t.j. do 09.07.2014 tak, ako uviedol v úprave petitu po čiastočnom späťvzatí žaloby, je oprávnený. Jeho dôvodnosť totiž vyplýva z hmotnoprávných účinkov nálezu Ústavného súdu SR, vydaného v konaní o nesúlade právneho predpisu s Ústavou SR vo vzťahu k nárokom uplatňovaným v prebiehajúcich civilných sporových konaniach. Vychádzajúc zo zjednocujúceho uznesenia Ústavného súdu SR sp.zn. PLz. ÚS 1/2006 zo dňa 11.10.2006 považoval za určujúce, že nálezom Ústavného súdu SR sp.zn. PL ÚS 99/2011 z 11.12.2013, vyhláseným v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod č. 97/2014 dňa 18.04.2014, bol vyslovený nesúlad príslušnej časti zákona č. 120/1993 Z.z. o platových pomeroch niektorých ústavných činiteľov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov s čl. 1 ods. 1 v spojení s čl. 144 ods. 1 Ústavy SR. Hoci Ústava SR a zákon o Ústavnom súde SR nemajú výslovné ustanovenia o hmotnoprávných účinkoch nálezu, o nesúlade vydaného pred právoplatným skončením konania, treba dôjsť k jednoznačnému záveru, že v týchto veciach nastávajú hmotnoprávne účinky pre všetkých účastníkov konania ex tunc. Ak sa totiž tieto účinky prejavujú ex tunc vo veciach judikovaných právoplatne pred uverejnením nálezu, potom a fortiori musí to tak byť vo veciach neskončených právoplatne v momente uverejnenia nálezu o nesúlade. Opačný výklad je priamym popretím princípu zachovávanía ústavnosti a zároveň neprípustným absolutizovaním princípu právnej istoty. Podľa názoru Ústavného súdu SR, dňom márneho uplynutia lehoty podľa čl. 125 ods. 3 tretej vety Ústavy SR, stratí napadnuté ustanovenie zákona platnosť ex tunc, to znamená, že bolo anulované od počiatku, inými slovami, na toto ustanovenie zákona sa hľadí, akoby nikdy nebolo platné, a teda nikdy nebolo súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky. O takýto výklad potom možno opierať aj nárok žalobcu na zaplatenie doplatku funkčného platu za podmienok, ktoré existovali pred prijatím novelizácie zákona č. 120/1993 Z.z. zákonom č. 500/2010 Z.z.. Predmetný doplatok bol žalobcovi vyplatený žalovaným v rade 1/ dňa 09.07.2014.

4. V rozoberanej súvislosti okresný súd zdôraznil, že pri rozhodovaní vo veci nie je viazaný právnym názorom iných súdov tej istej inštancie či odvolacích súdov. Súd pri svojom rozhodovaní totiž vychádza z platnej legislatívy a je viazaný právnym názorom súdu vyššej inštancie iba v prípade, ak je vyjadrený vo vzťahu ku konkrétnemu prejednávánemu prípadu. Obidve sporové strany predkladali v priebehu konania súdu rôzne/opačné rozhodnutia o dotknutom platovom nároku sudcov. Nakoľko rozhodovacia prax v skutkovo a právne obdobných prípadoch je rozmanitá a v mnohokrát diametrálne odlišná, je potrebné, aby sa všeobecný súd (sudca) argumentačne vyrovnal s prostriedkami procesnej obrany a procesného útoku v každom jednotlivom konaní, nie však s rozhodnutiami iných súdov. Nie je teda povinnosťou všeobecného súdu vyjadriť sa ku každému predloženému rozhodnutiu súdu rovnakej či vyššej inštancie, ktoré v konaní predkladá tá-ktorá strana sporu. Dôležitým pre rozhodnutie vo veci je skutkovo a právne sa vysporiadať s argumentmi, ktoré odôvodňujú rozhodnutiu súdu v danej veci.

5. Nadväzne, podľa názoru súdu prvej inštancie, je potrebné opísané závery o účinkoch nálezu Ústavného súdu SR aplikovať na rozhodnutie o nároku o priznaní úrokov z omeškania z doplatenia funkčného platu, ktoré sa stali predmetom tohto konania po čiastočnom späťvzatí žaloby a doplatení funkčného platu žalobcu za obdobie od 01.01.2011 do 25.07.2011 (kedy bola na základe oznámenia o výške a zložení platu zo dňa 15.08.2011 zastavená výplata doterajšieho - zníženého platu).

6. Žalovanému v rade 1/ sa obnovili povinnosti, ktoré mal pred účinnosťou zákona č. 500/2010 Z.z., ktorého ustanovenia stratili platnosť k 18.10.2014, od počiatku. Žalovaný v rade 1/ bol preto povinný žalobcovi vyplatiť zodpovedajúci ust. § 66 a nasl. zákona č. 385/2000 Z.z. v spojení s ustanovením § 2 ods. 1 zákona č. 120/1993 Z.z. v znení účinnom do 31.12.2010, t.j. v plnej výške, v určenom výplatnom

termíne, neústavne zníženého funkčného platu. Ak tak žalovaný v stanovenom výplatnom termíne neurobil, dostal sa do omeškania s vyplatením platu žalobcovi. Preto žalobcovi patria úroky z omeškania dňom nasledujúcim po výplatnom termíne, a nie až odo dňa nasledujúceho po dni zverejnenia nálezu Ústavného súdu SR v Zbierke zákonov Slovenskej republiky. Nárok na zákonné úroky z omeškania v prípade omeškania s platením platu sudcu vyplýva z ust. § 150 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z.z., v zmysle ktorého na osobitný vzťah sudcu (§ 25 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z.z.) sa primerane použijú ustanovenia osobitného predpisu, ak tento zákon neustanovuje inak, pričom poznámka pod čiarou č. 33 odkazuje na Zákonník práce v znení neskorších predpisov. V zmysle § 1 ods. 4 Zákonníka práce (zákon č. 311/2001 Z.z.), pokiaľ tento zákon v prvej časti neustanovuje inak, vzťahujú sa na právne vzťahy podľa ods. 1 všeobecného ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktorý odkaz je potrebné aplikovať aj na osobitný vzťah sudcu. Následne tak možno aplikovať ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, definujúce príslušenstvo pohľadávka, v spojení s ustanovením § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého pri omeškaní s plnením peňažného dlhu vzniká veriteľovi právo požadovať od dlžníka popri plnení aj úroky z omeškania, ktorých výšku stanovuje vykonávací predpis, a to nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Pokiaľ vo vzťahu k žalobcom uplatnenému nároku na doplatenie platu sudcu za obdobie od 01.01.2011 do 25.07.2011 bola konštatovaná pasívna vecná legitímácia žalovaného v rade 1/, je nevyhnutné konštatovať pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného v rade 1/ aj na zaplatenie úrokov z omeškania, ktoré v zmysle ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka predstavujú príslušenstvo pohľadávky (platového nároku sudcu). Z uvedených dôvodov prvoinštančný súd ako nedôvodnú vyhodnotil námietku žalovaného v rade 2/, že nárok žalobcu na úroky z omeškania je nedôvodný, pretože zákon č. 385/2000 Z.z. ho neupravuje, respektíve, že žalobcovi nepatrí nárok na úroky z omeškania od obdobia v zmysle zmenenej žaloby, t.j. od 16. dňa toho-ktorého mesiaca v časovom rozpätí január - august 2011.

7. Žalobca oproti pôvodne uplatnenej sume úrokov z omeškania žiadal priznať úroky z omeškania zo skutočne poukázaných finančných prostriedkov v zmysle rozpisu učtárne Krajského súdu v Žiline, pri zohľadnení splatnosti platu sudcu podľa ust. § 87 zákona č. 385/2000 Z.z. Vyplatenie jednotlivých súm tak, ako ho preukázal žalovaný v rade 1/ v rozpise, žalobca nespochybnil, práve naopak, žiadal o pripustenie zmeny petitu v zmysle uvedeného rozpisu. Konajúci súd zohľadnil reálne vyplatené sumy doplatkov v zmysle rozpisu doplatenia funkčného platu sudcu zo dňa 23.10.2015, ktorý strany sporu v konaní nespochybnili, preto žalobcovi nevyhovelo v časti prevyšujúcej úroky z omeškania za mesiac máj, kedy žiadal úroky z omeškania zo sumy 645,60 Eur, ale priznal mu úroky z omeškania zo sumy 632,70 Eur a tiež mu priznal úroky z omeškania za mesiac júl zo sumy 261,31 Eur, a nie z uplatnenej sumy 322,80 Eur a preto súd žalobu vo zvyšnej časti zamietol. Nárok na úroky z omeškania súd žalobcovi priznal vo výške, ktorá je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky, platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu (prvýkrát 16.02.2011), pričom s výplatou doplatku bol žalovaný v rade 1/ v omeškaní do 09.07.2014, kedy bol doplatok platu žalobcovi vyplatený. Nakoľko základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky bola k prvému dňu omeškania vo výške 1 %, súd priznal žalobcovi nárok na úroky z omeškania vo výške 9 % ročne z uvedených súm, a to aj za nasledujúce obdobia v súlade s ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 3 a § 10c nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z.

8. O trovách konania okresný súd rozhodol s poukazom na ust. § 262 ods. 1 a 2 CSP, ako aj § 255 ods. 1 CSP a § 256 ods. 1 CSP. Vyhodnotil dobrovoľnú úhradu istiny (v prospech žalobcu) a mieru úspechu ohľadne úrokov z omeškania, pričom dospel k záveru, že konečný (čistý) procesný úspech žalobcu vo veci predstavuje 54,43 % a v tomto rozsahu uložil žalovanému v rade 1/ povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania.

9. Zároveň dodal, že podľa jeho názoru (na rozdiel od názoru prezentovaným počas konania žalovaným v rade 1/) aplikácia ust. § 257 CSP v prejednávanej veci neprichádza do úvahy, nakoľko predmetné ustanovenie má na zreteli osobitné prípady, najmä so sociálnym aspektom, keď povinná strana sporu nemôže uhradiť náhradu trov konania z dôvodov, ktoré sama nezavinila, alebo ich môže uhradiť len s veľkými ťažkosťami. V takýchto prípadoch súd zohľadňuje osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery oboch strán, prihliada na postup strán v konaní a prípadne na iné okolnosti, a môže dospieť k záveru o úplnom nepriznaní trov konania úspešnej strane alebo o nepriznaní čiastočnom, a to práve s ohľadom na intenzitu preukázaných dôvodov hodných osobitného zreteľa. Žalovaný v rade 1/ svoje stanovisko k veci prezentoval vo vyjadrení zo dňa 05.11.2015, kedy poukázal na to, že bol povinný postupovať v zmysle právnej úpravy účinnej v rozhodnej dobe. Uvedené skutočnosti podľa názoru okresného súdu však nezakladajú také okolnosti prejednávanej veci, ktoré by bolo na mieste vyhodnotiť ako dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by súd výnimočne žalobcovi náhradu trov konania nepriznal. Ani

povaha subjektov tohto sporu bez ďalšieho nezakladá dôvody osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali výnimočnú aplikáciu ust. § 257 CSP. Po doplatení funkčného platu žalobcovi, žalovaný v rade 1/ naďalej jej nárok na úroky z omeškania neuznával a v tejto časti jeho nárok dobrovoľne neuhradil. Nemožno tak v okolnostiach prejednávanej veci konštatovať dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by súd žalobcovi voči žalovanému v rade 1/ náhradu trov konania nepriznal. V danom prípade je potrebné ustanovenie § 257 CSP uplatniť len za splnenia všetkých zákonom ustanovených podmienok a reštriktívne. Súd by neplnenie záväzkov zo strany štátnych orgánov potom mohol vždy ospravedlniť nedostatkom finančných prostriedkov z rozpočtu a z toho titulu v spore žiadať o výnimku zo zodpovednosti za výsledok konania.

10. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný v rade 1/, a to do jeho výrokov III. a V., ktorým sa domáhal jeho zmeny v napadnutej časti v podobe zamietnutia žaloby s tým, že o náhrade trov konania rozhodne podľa úspechu vo veci.

11. Odvolateľ okresnému súdu vytýkal nesprávne právne posúdenie veci spočívajúce v nesprávnej interpretácii účinkov nálezu Ústavného súdu SR sp.zn. PL ÚS 99/2011 zo dňa 11.12.2013 vo väzbe na uznesenie Ústavného súdu SR sp.zn. PLz. ÚS 1/2006 zo dňa 11.10.2006 s dôsledkom retroaktívneho priznania účinkov predmetného nálezu. V danej súvislosti žalovaný v rade 1/ zdôraznil, že povinnosťou osobného úradu sudcu, prostredníctvom ktorého sa vyplácal funkčný plat sudcu, bolo dodržiavať v rozhodnom čase platnú a účinnú právnu úpravu. Až do pridelenia finančných prostriedkov zo štátneho rozpočtu Slovenskej republiky Ministerstvom spravodlivosti SR v júli 2014, účelovo viazaných na finančné vyrovnanie vo výške doplatku funkčného platu žalobcu, žalovaný v rade 1/ nemal v rozhodnej dobe tvrdeného omeškania právnu ani faktickú možnosť tieto finančné prostriedky žalobcovi poskytnúť. Na tom nič nemení ani právny názor žalobcu vychádzajúci z interpretácie časových účinkov rozhodnutia Ústavného súdu SR. Okrem toho, žalovaný v rade 1/ ako osobný úrad sudcu, nebol účastníkom konania pred Ústavným súdom SR, preto účinky ex tunc nemohli dôvodne založiť omeškanie žalovaného v rade 1/.

12. Zároveň odvolateľ upriamil pozornosť na závery Krajského súdu v Žiline vyslovené v obdobnej veci (sp.zn. 11CoPr/2/2016), v zmysle ktorých dodatočné doplatenie sporných platových náležitostí bez ďalšieho neznamená existenciu kvalifikovaného omeškania. To spôsobuje len a výlučne nedodržanie splatnosti peňažného dlhu vyplývajúce z dohody/zákona, pričom v okolnostiach posudzovanej veci boli platové náležitosti uhrádzané v termínoch a výške vyplývajúcej z vtedy účinnej platnej právnej úpravy. Žalovaný v rade 1/ tiež poukázal na publikovaný názor k pôsobnosti ústavne nesúladných právnych predpisov prezentovaných sudkyňou Ústavného súdu SR JUDr. Ľudmilou Gajdošikovou. Podľa názoru odvolateľa, okresný súd nerešpektoval ustanovenie § 220 ods. 2, 3 CSP, keď sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nedostatočne zaoberal predchádzajúcimi rozhodnutiami súdov v obdobných veciach, na ktoré žalovaný v rade 1/ poukazoval v priebehu konania. V danej súvislosti žalovaný v rade 1/ poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR III. ÚS 193/2006 z 03.11.2006, podľa ktorého, pokiaľ súd rieši právnu otázku (tú istú alebo analogickú), ktorá bola právoplatne vyriešená podstatne odlišným spôsobom bez toho, aby sa argumentačne vyrovnal so skoršími súdnymi rozhodnutiami, nekoná v súlade s princípom právnej istoty a môže tým porušiť aj právo účastníka súdneho konania na súdnu ochranu.

13. Vo vzťahu k náhrade trov konania odvolateľ namietal, že súd prvej inštancie v danom prípade neinterpretoval ustanovenie § 257 CSP správne. Zotrvával na názore, že na jeho strane sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa podmieňujúce práve aplikáciu uvedeného zákonného ustanovenia súdom.

14. Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu žiadal, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu v napadnutej časti ako vecne správny potvrdil a priznal mu trovy odvolacieho konania vo rozsahu 100 %.

15. Uviedol, že sa stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie o danosti nároku na zaplatenie úrokov z omeškania, ktorý vyplýva z hmotnoprávnych účinkov dotknutého nálezu Ústavného súdu SR. Naopak, v nesúlade s uznesením pléna Ústavného súdu SR sp.zn. PLz. ÚS 1/2006 je tvrdenie odvolateľa o nesprávnej interpretácii účinkov predmetného nálezu. Žalovaný v rade 1/ vo svojom opravnom prostriedku argumentoval identicky ako v písomnom podaní zo dňa 26.10.2015. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie v prejednávanej veci tak, ako sú vyjadrené v písomnom vyhotovení jeho rozhodnutia, sú správne a úplné, keďže zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonaného na pojednávaní. Odvolateľ teda založil svoje odvolanie na opakovaných dôvodoch svojej procesnej obrany prezentovanej v štádiu prvoinštančného konania. S jeho námietkami (skutkovými i právnymi) sa ale okresný súd v napadnutom rozhodnutí riadne vysporiadal a zároveň nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by

ostalo na odvolacom súde. Samotná skutočnosť, že odvolateľ sa nestotožnil so skutkovými a právnymi názormi súdu prvej inštancie uvedenými v napadnutom rozhodnutí, nemôže viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených okresným súdom. Žalobca zdôraznil, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby strana konania bola pred všeobecným súdom úspešná, teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných predpisov. Odvolacie argumenty žalovaného v rade 1/ sú len iným hodnotením zisteného skutkového stavu, ktorý bol podkladom pre rozhodnutie súdu prvej inštancie so záverom spochybňujúcim dôvodnosť podanej žaloby. Žalobca v zhode s obsahom jeho podania z 02.02.2018 uviedol, že právny názor prezentovaný v rozhodnutiach, na ktoré poukazuje žalovaná strana, je v aktuálnej stabilizovanej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov už prekonaný. O tom svedčia najmä rozhodnutia Okresného súdu Žilina sp.zn. 8Cpr/8/2013, 8Cpr/1/2014, 18Cpr/1/2015, 25Cpr/7/2014, 17Cpr/7/2014, pričom vec sp.zn. 2Cpr/10/2013 je právoplatne skončená v prospech žalobcu a rozhodnutie Okresného súdu Dolný Kubín sp.zn. 5C/31/2017 bolo podľa poznatkov žalobcu Krajským súdom v Žiline potvrdené rozsudkom č.k. 6Co/91/2018-284 zo dňa 26.04.2018.

16. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané subjektívne legitimovanou stranou sporu (§ 359 CSP), preskúmal vec v rozsahu danom v ust. § 379 CSP (z toho titulu nedotknutý ponechal odvolaním nenapadnuté samostatné výroky I., II. a IV. o zastavení konania a o čiastočnom zamietnutí žaloby) a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (postupom podľa § 219 ods. 3 CSP v spojení s § 378 CSP a § 385 ods. 1 CSP a contrario) napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku III. ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil a vo výroku V. o trovách prvoinštančného konania podľa § 388 CSP zmenil spôsobom uvedeným vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

17. Primárne odvolací súd zdôrazňuje, že so zásadnou argumentáciou odvolateľa/žalovaného v rade 1/ v podobe tvrdenia o odlišnej interpretácii účinkov nálezu Ústavného súdu SR, sa súd prvej inštancie podrobne a konzistentne vypořiadal v odôvodnení svojho rozhodnutia (pozri najmä jeho body 35. a 36. a tiež body 3., 5. a 6. odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu). Odvolací súd si prezentované názory osvojil v plnom rozsahu (§ 387 ods. 2 CSP) a v konkrétnostiach na ne odkazuje. Odvolacia argumentácia žalovaného v rade 1/ je len zopakovaním stanoviska žalovaného v rade 1/, prezentovaného v rámci prvoinštančného konania, a to bez spôsobilosti vyvrátiť určujúci záver okresného súdu o hmotnoprávných účinkoch (ex tunc) nálezu Ústavného súdu SR vydaného v konaní o ne/súlade právneho predpisu s Ústavou SR v neskončených veciach. Opísaný účinok vymedzil/pomenoval v rámci svojej aplikačnej činnosti samotný Ústavný súd SR (pozri tiež nálež Ústavného súdu SR č.k. I. ÚS 51/2006-26 zo dňa 08.06.2006) a odvolací súd nevidel dôvod sa od tejto konštrukcie odchýliť. Bez právnej relevancie, z pohľadu takto vymedzeného kvalifikovaného omeškania, založeného na favorizácii princípu zachovania ústavnosti a logickom dôsledku, t.j., že na ustanovenie zákona, ktorého nesúlady s Ústavou SR bol vyslovený, sa hľadí, ako by bolo anulované od počiatku, je tvrdenie odvolateľa, že v rozhodnej dobe nedisponoval právnou ani faktickou možnosťou finančné prostriedky poskytnúť. Podstatou aplikovaného postulátu totiž je, že žalovaný v rade 1/ postupoval podľa ustanovenia, na ktoré sa v dôsledku jeho protiústavnosti hľadí, ako by nikdy v právnom poriadku Slovenskej republiky neexistovalo, a tým porušil mzdový nárok žalobcu.

Pokiaľ žalovaný v rade 1/ v danej súvislosti okresnému súdu vytýkal porušenie ust. § 220 ods. 2 a 3 CSP z dôvodu, že sa nezaoberal predchádzajúcimi rozhodnutiami súdov v obdobných veciach, je zrejmé, že jeho pozornosti akiste unikol bod 26. odôvodnenia napadnutého rozsudku, v rámci ktorého okresný súd náležite a zrozumiteľne predstrel svoje stanovisko k existencii a (hlavne) záväznosti protichodných rozhodnutí všeobecných súdov v obdobných veciach. Viazanosť súdu inými rozhodnutiami je upravená v ust. § 193 CSP. Je zrejmé, že žalobcom označené rozhodnutia všeobecných súdov v obdobných veciach takými nie sú.

18. Napokon, ak odvolateľ vo väzbe na tvrdené porušenie práva na súdnu ochranu osobitne upozornil na odlišný záver Krajského súdu v Žiline, vyslovený v obdobnej veci vedenej pod sp.zn. 11CoPr/2/2016 zo dňa 25.01.2017, odvolací súd považuje za potrebné upriamiť pozornosť odvolateľa na časovo predchádzajúci rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 7CoPr/9/2015 zo dňa 26.05.2016, ktorý je založený na identickom závere ako napadnutý rozsudok okresného súdu. Namietaná absencia relevantného odôvodnenia odchýlenia sa od skoršieho rozhodnutia sa teda netýka ani veci vedenej pod sp.zn. 7Cpr/9/2015, ani napadnutého rozsudku.

19. Odvolateľ teda vo svojom opravnom prostriedku vo vzťahu ku skutkovým zisteniam týkajúcim sa napadnutej časti rozsudku okresného súdu len zopakoval svoju argumentáciu prezentovanú v prvoinštančnom konaní. Vyplýva z nej, že sa nestotožnil so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu tak, ako boli prezentované v odôvodnení napadnutého rozhodnutia.

20. Odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Odvolacie námietky žalovaného k spôsobu vyhodnotenia dokazovania okresným súdom z uvedených dôvodov krajský súd vyhodnotil ako nedôvodné. Prvoinštančný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, prečo žalobe žalobcu vo výroku III. vyhovel a ku svojim záverom dospel v kontexte všetkých ostatných vykonaných dôkazov.

21. Je teda zrejme, že okresný súd vykonal v prejednávanej veci dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami uvedenými v ust. § 191 ods. 1 CSP, súčasne spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil stranám sporu realizáciu ich procesných práv a nadväzne zákonným spôsobom vyhodnotil tak procesnú aktivitu strán, ako aj meritum veci. Po vykonaní a vyhodnotení dokazovania zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré zodpovedajúcim spôsobom v zmysle ust. § 220 až § 222 CSP aj správne a presvedčivo odôvodnil.

22. Na základe vyššie uvedených skutočností a dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu vo veci samej (t.j. vo výroku III.) ako vecne správny potvrdil.

23. Na druhej strane, odvolací súd ako opodstatnenú vyhodnotil odvolaciu argumentáciu žalovaného v rade 1/ smerujúcu k aplikácii ust. § 257 CSP na prejednanú vec. Aplikácia prax súdov Slovenskej republiky (napr. uznesenie Okresného súdu Trenčín č.k. 19CPr/60/2014-74 zo dňa 19.08.2015) už vymedzila požiadavku efektívneho využitia práva na prístup k spravodlivosti ako kvalifikovaného dôvodu osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania. Žalobca totiž využil prístup k spravodlivosti v takej situácii, kedy sa zo žiadnych okolností veci nejavilo, že by zo strany žalovaného v rade 1/ nemalo dôjsť k dobrovoľnému plneniu. Definitívna dôvodnosť nároku bola zrejme v rozhodnutí Ústavného súdu SR zo dňa 11.12.2013, preto ak žalobca podal žalobu na súd dňa 11.02.2014, nedal žalovanému v rade 1/ reálnu možnosť plnenia, hoci financie, ktorými disponuje, predstavujú rozpočtové prostriedky, ktoré sú viazané na vopred určené výdavky. Nakladanie s nimi je tak menej flexibilné ako financovanie potrieb subjektov súkromného práva. V uvedenom nemožno síce vidieť ospravedlnenie omeškania verejnoprávnych inštitúcií, naopak, zvlášť u nich by malo byť eliminované. Je však potrebné rozlišovať situáciu, kedy je dôvodnosť nároku nesporná a potreba výdavkov z rozpočtu na daný nárok vopred známa, od situácie, kedy je povinnosť plniť strane objektívne zrejme až rozhodnutím Ústavného súdu SR. Súčasne nehrozilo ani riziko postupného vzniku nemajetnosti žalobcu. Napokon, na strane žalobcu bola vedomosť o tom, či obdobné povinnosti žalovaný v rade 1/ si splnil po rozhodnutí Ústavného súdu SR. Možno preto uzavrieť, že objektívne neexistovala pochybnosť o dobrovoľnom poskytnutí žalobcom požadovaného plnenia.

24. Na základe uvedených skutočností, odvolací súd podľa § 388 CSP zmenil rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku V. o trovách prvoinštančného konania tak, že žalobcovi voči žalovanému v rade 1/ ich náhradu nepriznal.

25. Vo zvyšnej časti nenapadnutej odvolaním (t.j. vo výrokoch I., II. a IV.) zostal rozsudok okresného súdu nedotknutý týmto rozhodnutím odvolacieho súdu.

26. O trovách odvolacieho konania (nároku na ich náhradu) odvolací súd rozhodol v zmysle ust. § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP.

27. Žalobca bol v štádiu odvolacieho konania úspešný, čo do merita veci a neúspešný, čo do trov prvoinštančného konania. Mieru úspechu krajský súd logicky prisúdil posúdeniu veci samej (v tejto časti priznal voľnou úvahou tejto časti nároku „váhu“ 80 %) a aplikáciou princípu/ požiadavky spravodlivého usporiadania veci stanovil povinnosť žalovanej v rade 1/ uhradiť protistrane - žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 60 % (80 % - 20 %).

28. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa

predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).